

Η ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΟΥ ΘΘΩΝΟΣ

ΤΖΕΝΝΥ ΘΕΟΤΟΚΗ

Η Τζέννου στην Αθήνα. Η φίλια της με την δούκισσα της Πλακεντίας. Τζέννου Θεοτόκη και Άμαλια. Τι γράφει ο 'Αμπος για την Τζέννου. Ώραία κομψή, άμορβών, ένευρίδως. Το είδωλό της με τον Χατζηπέτρο. Στην Αθήνα. 'Ο έρωτάς της μ' ένα Σείχη. Το εϊκτρό της τέλος κ.τ.λ. κ.τ.λ.

II

Συνεχίζουμε σήμερα και τελειώνουμε με την περιαισθηή ιστορία της Τζέννου Θεοτόκη, της γυναίκας που άνοσταίωσε άλλες την Αθήνα.

Δέν είνε γνωστό πότε ακριβώς έγκαταστάθηκε η Τζέννου Θεοτόκη στας Αθήνας, κατ' άλλους από τó 1850 ως τó 1854 την Βρσομοια στας Αθήνας, κατ' άλλους τις μαρτυρίες ώρισμένων περιηγητών, οι όποιοι έπισπέμφθηκαν την ελληνική κρατειύσα κατά την έποχή εκείνη, και περιέγραφαν την κοινωνία, τó ήθη και τó έθιμα τών παλαιών, κατά την διάθεση, την ιδιοσυγκρασία και όπως έτυχε να τó ιδή ó παθόνας, άλλος με ά-είρα, άλλος με ύπερβολές και άλλος με έιρηνία. Της τελευταίας κατηγορίας διακρίβωστερος ύπήρξε ó γάλλος Έρνόνδος 'Αμπού. 'Ο διάσημος γάλλος συγγραφέας ήλθε στην Έλλάδα νωστώτος, κατά τó μέσα τού περασμένου αιώνος, ως έταίρος της Γαλλικής Αρχαιολογικής Σχολής τών Αθηνών, ή όποια τότε μόλις είχε συσταθή και έμεινε κάμποσο καιρό στην Έλλάδα. Ένωσταιόσ ότι τόν 'Αμπού, πολύ περισσότερο από την άρχαία τόν έν διάφερε ή ναύτησα Έλλάς τήν όποιαν κατά προτίμηση έμελέησε. Καρπός της μελέτης του ούτης υπήρξαν τó δύο πολύκροτα βιβλία του, τó έπιφασσασα άλλα και κομμενερχή και άλλα γιά τήν Έλλάδα, 'Ο Βασίλευς τών Βουδών και ή Συγχροση Έλλάς. Στο δεύτερο αυτό έργο του μιλεί ó 'Αμπού άρετά έπιπυόσ για τήν Τζέννου Θεοτόκη, τήν όποιαν δεν άναφέρει με τ' όνομά της έπειδή ή Τζέννου ζούσε τότε άκόρη, αλλά με τó ψευδώνυμο Ζάνα.

Πλουσία, ώραία, κομψή, πολιτισμένη, κοσμογυρομένη, τέλεια γυναίκα τού πόμου, ή Τζέννου, δέν άργησε να γίνη μία από τις διακρίβεστερες κυρίες της έποχής τού 'Θσωνος. Στο σάλπι της έσώχραζε ό,τι έπλεονέστερο είχε ή 'Αθηναίη κοινωνία. Φαναριώτες άριστοκόρητες, πολιτικοί, άνωτά άξιωματικοί, λόγιοι, αλλικοί και όλοι οι έθνοι, οι περαστικοί από τας Αθήνας. Η Τζέννου συνδέετο στενάτσα με την δούκισσα της Πλακεντίας, τήν παράσημη γάλλίδα άριστοκρατίσσα, ή όποια άπόρτου είχε καθέναν ή μοναχοκόρη της, είχε άποτραβηχθή άπ' τόν πόμοιο και ζούσε μόνη σχεδόν στο μέγαρο της. Οι δεξιώσεις που έγίνοντο στο μέγαρο της δουκίσσης της Πλακεντίας—σπανιώςτατες— ήσαν άυστηρές και μελαγχολικές, ένθ αντίθετως όι συναναστροφές στο σπίτι της Θεοτόκη ήσαν ό,τι πιο έλαφρό και πρόχρηστο μοροστές κανας ή φαντασθή. Έγίνοντο άλλες άνωτιές, εύχάριστες, εύθυμες και ό χορός—παντοίλλες, πόκια, μαζούρμα—δέναι και έπειανες.

Η Τζέννου, κατά τήν περίοδο αυτήν της Αθηναίης κοσμικής δράσως, ήταν πεί άρετά όρημη, παραπάνω από σαράνα χρόνων. Και όμως, και ή κομψότης και ή όμορφά της διετηρέτο άκόρη. Η κομψότης της μάλιστα ήσαν όνομαστή σ' όλη τήν Αθήνα. 'Ιδίως τήν έδουμάζαν για τήν ίπνευτική της έπαδεύητητα. Η ίπνευσία έσυνηθίετο πολύ τότε, τόσο ώστε ó 'Αμπού, περιπαικτικά βέβαια, γράφει ότι στόν περίπαιτό της Κυριακής στά Πατάσια, δέν υπήρχε ποπουσση και κουρσίας πού να μήν πάη καλά!... 'Όλας όι τού καλού πόμου κυρίες, ίπνευον τότε, μα μιά όμως με όση χάρη και τέχνη ή Τζέννου Θεοτόκη. Στο ζήτημα αυτό ήταν εφόμυζαν με τήν ίδια τήν Άμαλία, περιφήμη και μεινίδης ίπνευτρια μ' αυτή. 'Ο ίδιος ó 'Αμπού γράφει για τήν ίπνευστική δαιμόνητα της Θεοτόκη: «Όταν έβγαίνε, έπάνω στο θανάσιμο έσπερο έλογό της, συνδεδεομένη από έμυλο φίλιαν, είχε τόση μεγαλοπρέπεια, ώστε τó χαρίνια πολλές φορές τήν έξέλειπον για τήν Άμαλία και τήν έξηγοματεύασαν. Ένωσταιόσ τήν προσέθετε με τήν συνυδισμένην πονηρία του ó 'Αμπού—ότι ή βασίλισσα κάθε άλλο παρά εύχαριστημένη ήταν άπ' αυτή τήν

σύγχυση».

'Αλλά δέν ήταν μόνον κομψή ή Τζέννου, ήταν και ώραία. 'Η Ζάνα, γράφει ó 'Αμπού, είνε μιά θανασιτή έσάρκασις ύγειας και δυνάμεις. Είνε ψηλή και λυγρη, έχει όμως και άδύνατη. Άν ήταν κάπως ψηλότερη, θα ήταν άδύνατο να βρεθή γυναίκα πιο καλοκομμένη. Τά πόδια της και τά χέρια της δείχονυ άριστοκρατική καταγωγή και ή γροσμή τού προσώπου της, είνε, ότι πιο χαριτωμένο μορεθί κανείς να φαντασθή. Έχει μεγάλη γαλανά μάτια, βαθιά σόν ή θάλασσα. Ώραία κα, στανά μαλλιά, πού τά ζωηρούσυν μερικαί βαθύτεροι τόνοι έδώ και εκεί. Όσο για τó δόντια της άνήκτα στην κατηγορία τών άγγλίδων έκείων που έχουν μαρενιτάγια στο στόμα ταν και όχι... πλήτερα πιάουν! Τó χρώμα της διε-έφησε τήν γαλακτάδη εκίνη ύσραεδα, ή όποια δέν εναντιείται παρά μόνη στην κατοχία τού Λουδιου. Με τήν παραμυχότερη όμως συγκίνηση κομμιζεί. Η Ζάνα είνε περισσότερο από σαράνα και λιγότερο από πάντα χρόνον».

Σ' ένα καταβή που έβγαυε ύστερα από καιρό ή Τζέννου στο βόρεια της Έλλάδος, έπισκέφηται και τήν λαμία. Διοικητής της πόλεως αυτής ήταν ένας άπ' τούς άγνωστος, ό Χατζηπέτρος, περαλλήσος θαμνατός, κομψός και ψήλος, ό όποιος παρ' όλα τά ιγνασία του, διατηρούσε τó σπρίγιο του. 'Ο Χατζηπέτρος φορούσε μία κατάχρηστη φέρμυλη και όταν έβγαίνε, έντυωδέετο πάντοτε από πέντε-έξι πολληκρόρια.

Η ήρωική αίγλη τού ήρωος αυτού της Έπαναστάσως, έγοητεύεω άμόσως τήν Τζέννου. 'Ο Χατζηπέτρος δέν άργησε να τó άντιληφθή και ύστερα από λίγο ή Τζέννου βασίλευσε στην λαμία. Όλη ή πόλις ήταν στά πόδια της, και όταν έβγαίνε περιπαιό, χτυπούσαν τύμπανα προς τιμήν της!

'Όταν τó πρόβημα έμνη γνωστού στην Αθήνα, όλοι έμακάρισαν τόν Χατζηπέτρο, και αύτός άκόρη ό ύπονογός τών Στρανωικωών, ό όποιος μάλιστα, άπ' τήν έχλητα του ίσως, και τόν έπαιουε.

Μην άχοντας κανέναι πεί λόγιο να ζούη στην λαμία όι δυό έρωτευμένοι ήλθαν στην Αθήνα. Η Τζέννου ένωικαίως λίγο έξω άπ' τήν πόλι δύο μικρά σπίτια με κανού κήπο. Στο ένα έμεινε ή Τζέννου με τούς ύπηρέτας της. Στο άλλο ό Χατζηπέτρος με τά πολληκρόρια του. Άλλ' ή Τζέννου είχε χάσει πεί τó παλιό της κοινοτικό γόητρο. 'Ο παλιός γαμόμο της τήν άπορηθήσαν και μόνον ή δούκισσα της Πλακεντίας έξηκολούθησε να τήν έπισκέπτεται και να τήν δεχεται στό σπίτι της.

'Έν τώ μεταξύ όλη ή Αθήνα είχε για άίγιογο ότι ή Τζέννου θα παντρευταν τόν Χατζηπέτρο. Και πράγματι, ή Τζέννου τó είχε άποφασίσει. Είχε κείων ένα μεγάλο ώρομισατο σπίτι, τού όποιου ή μερβατοκάρμαρα έμοιαζε με αίθουσα θρόνου, και στο όποιον είχε παραχωρήσει ένα θαμνασίό διαμέριο στόν άγαπημένο της.

'Αλλά τήν στιγμή πού ήταν έτοιμη να μετωικήσει στό καινούριο της σπίτι, έσοκέθησε ότι ό νέοι της σταβλοι ήσαν άξιοι να περιλάβουη και ένα όραβικό άλογο και πηγε στή Συρία για να τó άγορώσει. Έφυγε χωρίς τόν Χατζηπέτρο και τόσο βασισκό, όστε ό φίλοι της μόλις έπρόφθασαν να τήν άποχαρητέουσιν.

Η Τζέννου δέν δυσκοιύθησε να βρη σέ μιά όραβική φυλή τó καθαρόμοιο άλογο πού ζητούσε. Τó άλογο άνήκε σταν σείχη, τόν άσχημά της φυλής, έταν νέον και ώραίο άδροιο, τόν όποιον ή Τζέννου έρωτεύθησε άμέσως.

Μά ό έρωτάς της αύτης ήταν ό τελευταίος και είχε τραγικό τέλος. Γιατι πριν περάσουν τρία χρόνια, μιά μερά ό σείχη από ζήλεια, έκοκώσε τήν Τζέννου. Τού είχε περάσει ή ιδέα ότι τόν άποστούσε!...

χαριστημένη ήταν άπ' αυτή τήν